

Modest Prats, Francesc Feliu i Sadurní Martí en el col·loqui de l'AILLC.

facultat. En l'àmbit de la literatura medieval van destacar els deu estudis dedicats a l'obra de Francesc Eiximenis. L'apartat referent als usos orals del català va servir per confirmar que a Catalunya la recerca ha assimilat les teories lingüístiques més recents, i va cobrir un ventall de propostes que anava des de la dialectologia tradicional fins a l'anàlisi de la conversa o la creació de corpus lèxics informatitzats. En aquest apartat van despertar un interès especial les comunicacions sobre els usos orals de TV3. El Col·loqui, doncs, va combinar l'àmbit amb més tradició de la filologia catalana, el medievalisme, amb les tècniques d'anàlisi lingüística més recents, passant per l'edat moderna, un període històric que ha estat reescrit gràcies als especialistes de Girona.

Els participants van destacar l'excel·lent feina

del Comitè d'Organització, el Comitè Científic i la Junta de Govern de l'AILLC a l'hora de seleccionar les ponències (a càrrec de Josep M. Nadal, Xavier Renedo, Vicent J. Escartí, Conxita Lleó, Climent Nadeu, Albert Ros-sich, Modest Prats, Curt Wittlin, Nicolau Dols, Károly Morvay i Giuseppe Tavani) i sincronitzar les sessions de treball sense que es produïssin retards. L'activitat acadèmica es va combinar amb moments de pausa per fer coneixences, discutir projectes nous o saludar vells amics, i Sant Domènec va mostrar la seva cara més acollidora i dinàmica. Al llarg del congrés va planar la preocupació per l'escàs èxit dels estudis de filologia entre els joves, però amb el convenciment que actes com aquests ajudaran a revifar-los.

Jordi Cornellà Detrell

Un festival internacional d'art a la Bisbal

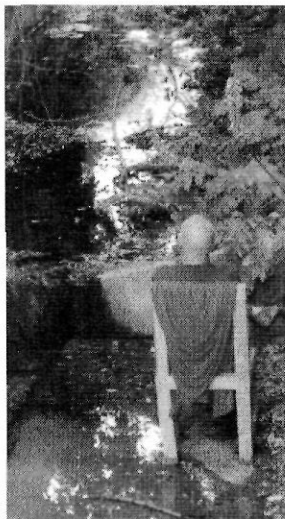
Del 31 d'agost al 3 de setembre de 2003, amb un cartell visualment atractiu i uns titulars de mística excessiva, «Actes de Fe i de Generositat - Espais Sagrats», es va celebrar el Primer Festival Internacional d'Art a la Bisbal d'Empordà, de la mà de Denys Blacker i Anet van de Elzen, activistes culturals de Gresol, i amb la col·laboració del col·lectiu Memé Detràs.

Malgrat els problemes d'organització, dissortadament habituals en aquest tipus de convocatòries, on preval el voluntarisme, els quatre dies de festival assoliren tot un espectre multicultural molt d'agrair, amb la participació de prop d'un centenar d'artistes de quinze països i la presència física d'alguns d'ells, amb concerts, tallers d'art per als nens —el de percussió corporal d'en Quim Gironell o el dels tailandesos Nutsso-

ciety—, *performances* i exposicions.

Les obres materials, totes de petit format, eren exposades tant al castell, un cau de minúscules sorpreses, com en alguns aparadors del centre de la vila, on recordaven experiències com les «vitri-nes de Perpinyà». El recorregut de les visites guiades, la «caminada artística», atreia l'atenció dels visitants i feia que alguns s'afegissin a la processó.

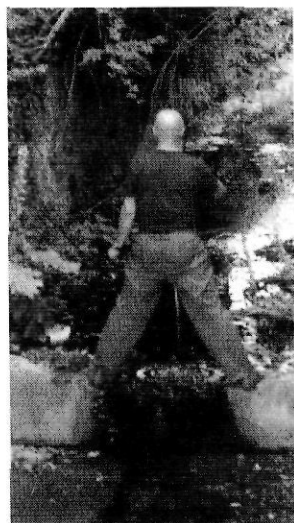
Una de les accions del festival de la Bisbal.



En el terreny artístic, les propostes no van ser gaire innovadores, i els més destacats, Jaume Canet o Josep Canals, són ja prou coneguts de tothom.

No diríem pas el mateix pel que fa a les *performances*, de qualitat més que apreciable, i que constituïren el plat fort de la festa. Van ser molt celebrades les de Pep Aymerich, la colorista recreació del «mirador del raig» de Pere Noguera, la de Denys i Anet al castell o la de l'anglès Brian Catling al pont Vell, sense oblidar la sacrificada passejada de 5 hores, al pic del sol, dels nòrdics, i les més enjogassades, com l'ofrena dels elefantets trets de la boca que hipnotitzaren més d'un espectador.

Les reflexions més escoltades, de les moltes que es feien, tenien a veure amb la manca d'informació sobre el concepte de les accions i amb el fet que, en part, gran nombre d'aques-

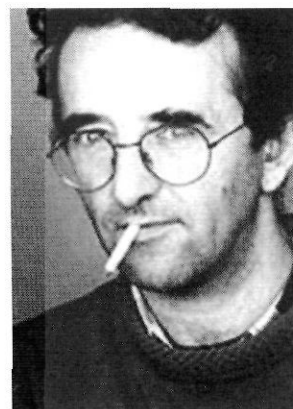


tes treballen més els recursos immediats com l'angoixa i obliden que l'art és tot ell lúdic. En conjunt, una valoració amb bona nota, a parer de tots els consultats per a aquest resum.

Mancats de fòrums adients (com enyorem la

Mostra!), aquesta recerca de nous espais de participació ens parla tant del compromís dels artistes envers la societat com de l'autisme dels polítics per la cultura i el fet cultural.

Eduard Punset



Roberto Bolaño (1953-2003)

Roberto Bolaño en el record

El 15 de juliol va morir a Blanes l'escriptor Roberto Bolaño. Les *Prosas de otoño en Gerona*, incloses en el seu llibre *Tres* (2000), són el testimoni literari dels anys en què va viure a la ciutat.

La vida de Roberto Bolaño (Santiago de Xile, 1953) abans d'establir-se a Blanes va donar moltes voltes i no va ser cap camí de roses. Va malviure en diversos països del continent sud-americà. Va conèixer gent, escriptors, va començar a escriure, a fer poesia... i va haver d'abandonar el seu país després d'aquell maleït onze de setembre d'ara fa trenta anys a Xile. Amb la seva mare va venir a parar a Girona, on van sobreviure venent material artesà en una parada ambulat. D'aquella època, Bolaño no en guardava un bon record. Aquest mal viure i un abús de mal alcohol li van destrossar el fetge i va estar a les portes de la mort. I mai es va sobreposar d'aquesta malaltia, que

el va acabar portant a la mort a l'edat de 50 anys.

Vaig conèixer Roberto Bolaño a propòsit de la presentació a la llibreria 22 del seu llibre de relats *Llamadas telefónicas* (1997, Premio Municipal de Santiago de Chile, el premi més important del seu país). Era a mitjan 1997. Ja estava establert a Blanes, on s'havia traslladat amb la seva mare; ja vivia amb la seva dona, Carolina, i la seva situació era normal. No bevia gens d'alcohol, només aigua, o com a màxim una taronjada. Ja era conegut com a escriptor, i les seves obres les editava la prestigiosa editorial de Jorge Herralde, Anagrama. Aquell dia es va reconciliar amb Girona i va conèixer (entre altra gent) dos escriptors que el van

marcar molt: Javier Cercas i Ponç Puigdevall. Va ser una llarga nit, amb la literatura i l'intercanvi d'impressions i d'experiències com a protagonistes entre copa i copa, menys ell, que com he dit al·lhores ja només bevia aigua. Va ser l'inici d'una amistat i d'una relació que va durar fins a la seva prematura mort.

Bolaño va tornar a Girona, i a la 22, per presentar possiblement la millor novel·la que va escriure, *Los detectives salvajes* (premi Herralde de novel·la, premi Rómulo Gallegos, premi del Consejo Nacional del Libro i premi Círculo de Críticos de Arte, de Xile). Aquesta vegada va triomfar plenament i, a més, estava molt ben acompanyat per Javier Cercas i Ponç Puigdevall, que van tornar a ser els presentadors de l'acte; hi havia la seva dona Carolina, l'editor Jorge Herralde, l'escriptor Enrique Vila-Matas i la